

MICHAEL C. GRUMLEY

PROPAST

THRILLER

Propast

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Michael C. Grumley
Propast – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MICHAEL C. GRUMLEY

PROPAST

 P R E S S

Poděkování

Zvláštní poděkování Frankovi, Timovi a Lesovi za jejich cenné odborné rady.

Prolog

Steve Caesare si s bolestným syknutím odhrnul košili a nechal vklouznout ruku na rukojeť pistole. Chodba, ve které stál, byla přepychově zařízená, s mramorovými obklady na stěnách a tlustým béžovým kobercem, po kterém se přiblížil ke dveřím téměř neslyšně.

Caesare se rozhlédl po lustrech, hledal na stropě a stěnách kamery. Byly ukryté až příliš dobře. Hotelová uniforma na něm praskala ve švech, dokázala sotva pojmout jeho rozložitou postavu. Každý, kdo by se na monitor podíval pořádně, by si všiml, že s ním už od pohledu není něco v pořádku.

Tivioli Mofarrej byl v São Paulu jeden z nejluxusnějších hotelů, a rozhodně ten nejdražší. Sloužil nejbohatší klientele a sama budova tyčící se v panorámatu nejbohatšího brazilského města vyzařovala surový dojem moci a prestiže.

Trvalo mu to dva týdny. Dva týdny sledování, než dostihl muže, který právě nyní pobýval v pokoji na konci této chodby. Miguel Blanco si teď přepychově žil z peněz ukradených Mateu Alvesovi, svému předchozímu zaměstnavateli a jednomu

z nejbohatších mužů Jižní Ameriky. Blanco svého někdejšího šéfa zabil a úspěšně mu z různých účtů a fondů sebral skoro sto milionů brazilských realů. Stále to byl jen zlomek starcova jmění, ale i tak to bylo víc než dost – dost, aby Blanco pronikl mezi elitu, které po většinu dosavadního života sloužil jako ochranka.

A nebyl to snadný úkol. Jedna věc byla získat přístup k Alvesovým účtům. K tomu si Blanco sehnal spolehlivou pomocnici. Mnohem těžší ale bylo zamést po sobě stopy. Na to potřeboval pomoc několika dalších, spolehlivých kumpánů, kteří na rozkradení Alvesova ohromného jmění sami pěkně profitovali.

Caesareho ale peníze nezajímaly. Byl tu z jiného důvodu. Ten stařec byl stejně prohnitý jako jeho vrah a Caesare nechoval nejmenší sympatie ani k jednomu z nich. Zajímala ho jen jediná věc, jedna a žádná jiná: odplata.

Byl tady, protože kdyby bylo na Blancovi, Caesare už by byl taky po smrti, ležel by na vrcholu hory hned vedle Alvese. Blanco však netušil, že Caesare přežil. A nyní, po dvou týdnech pátrání, mu Caesare hodlal dopřát přímo královské překvapení.

Připlížil se ke dveřím a trochu ho zarazilo, že je nikdo nehlídá. Hosté v prezidentském apartmá mívali obvykle bezpečnostní doprovod. Kde jsou Blancovi lidé? Ten chlap býval důstojníkem brazilské zpravodajské služby. Takoví lidé byli zpravidla buď přehnaně sebejistí, nebo naprosto paranoidní. *Takže jestli je paranoidní, kde má ochranku?*

Blanco byl zcela určitě v pokoji. Aspoň před půl hodinou tam ještě byl. Zaměřili jeho mobilní telefon přesně třicet metrů od místa, kde teď stál Caesare. Pak se signál náhle přerušil.

Caesare tři metry ode dveří nechal tiše vyklouznout z ukrytého pouzdra Glock ráže 40 a položil ukazovák těsně nad spoušť. Lehce natočil hlavu a periferním viděním naposledy zkontroloval chodbu za svými zády.

Došel ke dveřím, stoupl si stranou a pravou rukou vytasil pistoli před sebe. Hladkým pohybem ji zvedl, naklonil se blíž a naslouchal. Bylo naprosté ticho. Žádné hlasy. Žádná televize. Nic.

Blanco odjel z Rio de Janeira sám, pouze s jediným člověkem, o němž Caesare věděl, že mu bude dělat společnost: Alvesovou mladou dlouholetou osobní asistentkou Carolinou Sosovou. Ona byla jediná, kdo měl přístup k mnoha starcovým účtům a důvěrným údajům. Ona byla bránou k Alvesovu bohatství.

Caesare vytáhl malou magnetickou kartu, opotřebovanou, ale nedocenitelnou věc. Pocházela z hotelu, jehož hledání po São Paulu zabralo Caesaremu pár hodin. Byla od člověka, který dokázal zakódovat univerzální přístupovou kartu do téměř každého hotelu ve městě.

Podržel ji v levé ruce, otočil zápěstí, podíval se na hodinky a čekal.

Můžeš, Wille.

Když Caesare konečně uslyšel, jak se v pokoji rozezvonil telefon, dal se do pohybu. Vsunul kartu do zámku u dveří a zase ji vytáhl. Zvučné cvaknutí zamaskovalo zvonění telefonu a Caesare ihned pootevřel dveře – jen tak, aby se zámek opět nezajistil. Ve stejnou chvíli posunul dopředu špičku levé boty a podržel jí dveře pootevřené na centimetrovou škvíрку.

Pokojem se rozlehlo další zazvonění telefonu. Třetí zazvonění bylo poslední a pak se pokoj znovu ponořil do naprostého ticha. Caesare se rychle ohlédl přes rameno a přiložil ucho k přivřeným dveřím. Žádné kroky. Ani jediný slyšitelný pohyb.

Zatačil dveře dál do pokoje a přivítal ho závan chladného vzduchu. Dveře se neslyšně pootevřely a poskytly Caesaremu pohled dovnitř. O kus dál ve vstupním salónu uviděl leštěný stůl z tmavého dřeva s dokonale vyrovnanými křesílky.

S pistolí skloněnou, ale před tělem vkročil dovnitř. Když se otočil, aby za sebou tiše zavřel, ucítil palčivou bolest v žebrech – výsledek málem smrtelné rány, kterou mu Blanco zasadil.

Dveře se tlumeně zaklaply a Caesare se kradl dál po neposkrvrněné mramorové podlaze. Odstoupil od zdi a pomaličku nakoukl za roh.

Pak strnul.

Spatřil scénu, kterou nečekal. Obývací pokoj byl čistý a netknutý, až na dvě jídelní židle postavené uprostřed. Na každé z nich seděla jedna svázaná, zkrvavená postava. Obě měly v ústech roubík a hlavy jim bezvládně visely na prsa.

První byla žena, které přes splývající tmavohnědé vlasy nebyl vidět obličej. Carolina Sosová. Druhý byl sám Miguel Blanco. Jeho tělo bylo svalené dopředu a na místě ho držely jen provazy uvázané kolem pasu.

Ani jeden se nehýbal.

Caesare okamžitě ukročil zpátky z dohledu a za roh nechal koukat jen pistolí a polovinu obličjeje. Scéna vypadala dost čerstvě, aby vrah ještě mohl být v apartmánu. Počkal ještě minutu, pak se pomalu odlepil od zdi a bokem nakoukl zpátky

do obývacího pokoje. Po špičkách vykročil po měkkém koberci. Daleko od rohu, aby si zachoval maximální rozhled, nakoukl do dalších dveří.

Až za několik minut si byl jist, že je celý apartmán čistý. Pak se vrátil do obýváku a šel prohlédnout dvojici bezvládných těl.

Došel ke Carolině a podíval se jí do tváře zakryté vlasy. Pod tmavými prameny rozeznával ošklivě potlučený obličej. Minul ji a zastavil před Blancem. Jeho tvář byla kompletně černá a modrá, roubík mu napůl vypadl z úst.

Dlouho se na Blanca mlčky díval a nakonec zavrtěl hlavou. Život podvodníků končival často náhle, někdy násilně. Tenké gumové škrtidlo visící z Blancovy paže Caesaremu sdělilo, že ať měl Blanco jakákoli tajemství, patří už někomu jinému. Všechno z něj vymlátili, a vzali si na pomoc i drogy.

Byla škoda, že se k němu Caesare nedostal jako první. Aspoň by byl naživu. Pro jistotu se ještě jednou rozhlédl po pokoji, než vrátil pistoli do pouzdra.

Už se začínal otáčet ke dveřím, když ho náhle něco zaujalo a polekalo. Pistole byla zpátky v ruce dřív, než mozek stihl zaregistrovat, co se děje.

Blanco se pohnul.

Byl to nepatrný pohyb, ale přece. Mužovy oči zůstaly zavřené, ale bylo to víc než nějaký zbytkový svalový záškub. Caesare čekal s pistolí skloněnou, ale pevně sevřenou v obou dlaních. Pak se to stalo znovu.

Jednou rukou chytil Brazilce za vlasy, zhoupł mu hlavu dozadu a vytáhl mu z úst zbytek roubíku. Oteklá oční víčka

viditelně zápolila, ale nakonec se jim podařilo otevřít na tenkou škvírku. Pod nimi se objevily tmavé rozostřené oči.

„Blanco,“ zašeptal Cesare.

Chvilí trvalo, než oči zaostřily na Cesareho. Jakmile se to stalo, rychle se v nich objevilo poznání. Nevěřicně se rozšířily.

Caesaremu se podařilo ovládnout, aby se neusmál a pomstyctivě nezamumlal „surpresa“. Místo toho vstal a obrátil se k telefonu. Zvedl sluchátko, když za ním Blanco cosi nesrozumitelně vyhrkl.

„Não!“ Po chvilce přeplnul na angličtinu a zamumlal znovu. „Nevolej.“

„Chci zavolat pomoc.“

Blanco sklonil pohled ke své paži, kde pod vpichem zasychala tenká stružka krve. „Mně už... není... pomoci,“ řekl slabě.

Caesare si před něj klekl. „Kdo to byl?“

„Otero,“ zašeptal.

Caesare se naklonil blíž. „Co chtěl?“

„Prosím.“ Blancův hlas slábl. „Prosím... zachraň je.“

Caesare se rozhlédl po pokoji. „Koho?“

Blanco už zápolil, jen aby dokázal pohnout rty. „Mou rodinu.“

1

Admirál Langford vzhlédl, když široké dveře jeho pracovny otevřel John Clay s Willem Borgerem v patách. Admirál rychle mávl rukou, ať jdou dál, stiskl tlačítko na telefonním přístroji a vrátil sluchátko do kolébky.

„Fajn, Clay s Borgerem už jsou tady. Povídejte, Steve.“

„Bom dia, pánové,“ ozval se z reproduktoru Caesareho hlas. „Škoda že jste si nechali ujít zdejší krásné počasí. Dusno a vedro k padnutí.“

Clay se usmál. „To zní lákavě.“

„Jo, není to žádná procházka růžovou zahrádkou.“

„Našels Blanca?“

„Jo, našel jsem ho snadno. Ale bojím se, že není v nejlepší formě. Je po smrti.“

Clay a Borger se překvapeně podívali na Langforda.

„Po smrti?“ zopakoval zmateně Borger. „Ale vždyť jsme zaměřili jeho telefon, těsně než si vypnul mobil, asi před hodinou.“

„Abych řekl pravdu, ten telefon si asi sám nevypnul. Našel jsem ho v pokoji zmláceného jako žito. Ta ženská už to měla

za sebou a Blancovi zbývalo sotva pár minut. Nemohl jsem nic dělat.“

„Byl při vědomí?“

„Taktak. Něco málo jsem z něj dostal, ale nebylo toho moc.“

Clay si všiml, že Caesareho hlas zní s krátkou ozvěnou. „Kde jsi?“

Caesare se rozhlédl po kovovém schodišti. Rychle ze sebe stahoval ukradenou uniformu. „Na schodišti, v hotelu.“

Na telefon se podíval Langford. „Víte, kdo to udělal?“

„Nějaký Otero. Říká to někomu něco?“

Všichni zavrtěli hlavami. „Ne.“

Caesare přikývl. „Mám podezření, že měl něco společného s Mateem Alvesem.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Protože to bylo to, o co jim šlo,“ odpověděl Caesare.

„Jak to myslíš?“

„Myslím to tak, že je nezajímaly peníze. Chtěli *odpovědi*.“

„A jaké odpovědi?“

„Já bych tipoval, že něco ohledně Alvese. Tenhle Otero, ať je to, kdo je to, hledal něco konkrétního. Peníze se dají vystopovat snadno, ale Blanco a jeho holka vypadali jako po profesionálním výslechu s použitím narkotik a zakončeném smrtícím koktejlem. V každém případě jsem si jistý, že ten Otero nečekal, že než Blanco umře, objeví se tam někdo jako já.“

Langford se se zakaboněným obočím naklonil blíž k mikrofonu. „A co vám tedy Blanco řekl?“

„Nic moc,“ odpověděl Caesare. „Už byl úplně vyřízený. Ale jedno z jeho posledních slov znělo jasně: *macaco*.“

„Macaco?“

Caesare ze sebe stáhl poslední část uniformy. „To je portugalsky opice, admirále. Otero ví o Alvesově brazilské rezervaci, a ví o té opici.“

Langford sledoval, jak si Clay s Borgerem vyměnili pohledy. Opice, o které byla řeč, byla malá malpa kapucínská objevená týmem „vědců“ najatých starcem, než ho Blanco zavraždil. Byli to ve skutečnosti pytláci, až na jednoho. Jeden byl opravdový vědec a právě on téměř úplnou náhodou narazil na velice mimořádnou malpu – opici diametrálně odlišnou od všech ostatních, které kdy viděl.

Byla nadprůměrně inteligentní, a zatímco průměrný věk dožití u většiny divokých malp činil zhruba pětadvacet let, tahle byla mnohem, mnohem starší. O tolik starší, že miliardář Mateus Alves nelitoval sebevětších prostředků, aby dosáhl dvou cílů: nalézt místo, odkud malpa pocházela, a udělat to co možná nejtížeji.

Langford viděl, jak Clayovy myšlenky nabírají na obrátkách. „Clayi?“

Krátce se na admirála podíval, než se obrátil zpátky k mikrofonu. „Jak se ten Otero o opici vůbec dozvěděl? Nebo vůbec o tom, že ji Alves hledal?“

„A proč se někdo jako Alves dobrovolně vzdal miliardového impéria a úplně se ztratil z očí veřejnosti.“

„Otero musel něco vědět,“ uvažoval Clay. „Ale jak to?“

„Blanco musel mluvit se spoustou lidí,“ odušil Caesare. „Možná se snažil nějak vydělat na tom, co už Alves stihl objevit. A třeba narazil na někoho dost šiléného, aby ho poslouchal.“

Clay nepřítomně přikývl. To bylo rozhodně možné. Až na to šílenství. Všichni věděli, že to, po čem Alves šel, nebylo ani trochu šílené. Pátrat po rodišti malpy byla jedna věc, ale co Alves chtěl doopravdy, byla její DNA. DNA některých primátů byla totiž téměř na 99 % identická s tou lidskou. Pokud se primát mohl dožít téměř čtyřnásobku normálního věku svého druhu, nebylo tak těžké si představit, že by se jeho DNA dala izolovat a potenciálně použít i na lidi.

Alves byl starý, bylo mu přes osmdesát, a netoužil po ničem jiném než si ještě prodloužit život. A myslel si, že právě objevil zázrak, který mu to umožní.

Clay uvažoval dál. „Ale Blanca by někdo nezabil jen tak, jen kvůli slovu ‚opice‘. Muselo jim jít o víc. Možná o mnohem víc. Možná o tolik, aby kvůli tomu stálo za to Blanca na místě zabít, navždy umlčet.“

Langford se poškrábal na bradě. „Pak musíme předpokládat, že tenhle Otero teď ví všechno.“ Zhluboka se nadechl a opět se předklonil. „Já bych to na chvílku odložil. Myslím, že teď máme větší problém. Právě jsem dostal zprávu od potápěčského týmu u Guyany. Vyzvedli úlomky torpéda a našli dost signatur trhaviny Kompozice B na jednoznačnou identifikaci.“ Langford se odmlčel, podíval se na Claye a Borgera. „Bowditch nepotopili Rusové, jak jsme mysleli. Udělali to Číňani.“

Zpráva o Blancově smrti Claye s Borgerem možná překvapila, ale teď zůstali stát v naprostém šoku.

Před dvěma týdny došlo k potopení jedné z nejmodernějších výzkumných lodí amerického námořnictva. Zdálo se, že je to samostatná událost, ale nebyla. Souvisela se smrtí miliardáře

Alvese způsobem, jaký by nikoho z nich nikdy nenapadl. USS Bowditch se vydala na průzkum čínské válečné lodi, která záhadně dlouho kotvila u severního pobřeží Jižní Ameriky v malém státě Guyana. Brzy však vyšlo najevo něco zajímavého – že její čínská posádka vyráží pod pláštikem tmy na tajné cesty do džungle. Číňané učinili převratný objev přesně na téže hoře, kam Mateus Alves vystopoval původ malpy kapucínské.

Jako první odpověděl z reproduktoru Caesare. „Admirále, řekl jste, že Bowditch potopili Číňani?“

„Přesně tak.“

„Ale jediná ponorka v té oblasti byla ruská.“

„Jediná, o které jsme věděli.“

„Počkejte moment,“ podíval se náhle na Langforda Clay. „To znamená, že nějaká čínská ponorka tam mohla čekat celou dobu.“

„Vypadá to tak.“

„Čekala s útokem na Bowditch na chvíli, kdy bude odplouvat jejich válečná loď se svým nákladem.“

Langford přikývl. Clay musel vědět nejlíp, co přesně se odehrálo. Byl na palubě Bowditch, když ho zasáhli.

„Tak je to jasné!“ zvolal Clay. „Proto ta válečná loď nikdy nezaútočila... protože ona nemohla. A proto tam taky byla ta ponorka. Kvůli ochraně. Měla dohlédnout, aby se válečná loď se svým nákladem dostala bezpečně pryč.“

„Takže byla kompletně vykuchaná.“

Clay přikývl. Všechno najednou začínalo dávat smysl. „Vynášeli ty krabice z džungle několik měsíců. Ale do jediné válečné lodi by se nikdy nemohly vejít. Na to je tam moc málo

místa. Leda že by ji uvnitř kompletně vyprázdnili. Vybrali celý vnitřek, tak získali dost místa, ale zároveň loď zůstala bezbranná. A tak tam čekala jejich ponorka připravená jim udělat volnou cestu.“

Langford sledoval výraz Clayovy tváře. Ten člověk nikdy na nic nezapomínal. Když se mu dalo dost času, dokázal rozlousknout prakticky cokoliv.

„Tak to bylo chytré,“ uznal Caesare.

Langford se zamračil. „Měli jsme dost potíží s Rusáky. S Číňany se objevil úplně nový problém.“

Clay myslel na totéž. Po fiasku na Ukrajině klesly vztahy mezi Ruskem a USA hluboko pod bod mrazu. A také vztah Washingtonu s Čínou se kvapem zhoršoval, čemuž nijak nepomohlo, když Číňané veřejně prohlásili, že podporují stanovisko Ruska. Ještě do té doby byla Čína Americe alespoň neochotným geopolitickým partnerem, v první řadě kvůli desítky let trvajícím historii výnosných obchodních styků. V posledních letech však Čína začínala podnikat vlastní kroky, kterými se postupně čím dál víc přesouvala do pozice nepřítele. Dalo se čekat, že jakmile vyjde najevo, že Čína napadla a potopila velkou loď amerického námořnictva, začne situace eskalovat, a zle.

„Co bude teď?“ zeptal se Clay.

Langford zavrtěl hlavou. „Nic dobrého. To, co Číňani našli na té hoře, by jim klidně stálo za válku. Ale nenechte se mýlit, my bychom udělali to samé.“

Langford si protřel oči. Ministerstvo zahraničí USA už z potopení Bowditcha obvinilo Rusko. Teď bude muset předchozí zmínky bagatelizovat a obvinění přesměrovat na Čínu.

Jenže USA si nemohly dovolit riskovat, že přijdou o obchodní vztahy s Čínou. Kdyby ty se zhroutily, rozpoutalo by se peklo a boj, který by neměl vítězů. To nejlepší, čeho by státní administrativa mohla dosáhnout, by bylo zamést problém pod koberec a proměnit ho v mnohem rafinovanější a strategičtější protiútok. Langford věděl, že politici nebudou klidně spát, dokud nedostanou svůj příděl masa, bez ohledu na to, jaké to bude mít dlouhodobé následky. Bylo nešťastnou realitou, že politici vyhlášovali války a pak spoléhali, že je za ně budou bojovat lidi jako Langford.

Langford zamrkal. Přistihl se, jak nepřítomně civí do telefonu. V místnosti bylo ticho. Langford narovnal záda. „Prozatím chci, abyste vy tři zjistili co nejvíc o tom Oterovi. Alves měl svoje konexe a tenhle hrdlořez určitě taky. A to poslední, po čem toužíme, je, aby se to dozvěděla brazilská vláda a začala do toho strkat nos.“

„Ano, pane,“ odpověděli všichni tři téměř jednohlasně.

Langford ukončil hovor s Caesarem. Pak přihlížel, jak Clay s Borgerem otevírají dveře a vycházejí z jeho pracovny.

Začínalo to být čím dál zajímavější.

Langford si rychle povzdychl. Ještě ho čekalo těm chlapům říct, co se stalo s tou čínskou válečnou lodí, sotva se svým drahocenným nákladem uprchla z Guyany. To bylo totiž něco, co mu nedávalo už vůbec žádný smysl.

2

Clay vstoupil za Willem Borgerem do jeho setmělé kanceláře, což byl po pravdě dost velkorysý výraz pro popis prostoru, kde Will pracoval. Byla to místnost v jednom ze suterénů budovy Pentagonu, která naléhavě potřebovala nějaká ta okna a trochu slunečního světla. A taky uklízečku. Byla plná stojanů s počítačovým a signalizačním vybavením, u něž by málokdo vůbec poznal, k čemu slouží. Pár kousků vypadalo, že jsou zhruba stejně staré jako sám Borger, kterému se kvapem blížila padesátka.

Will Borger došel ke stolu s trojicí monitorů vedle sebe. Clay za nimi zavřel dveře.

Borger se s hlasitým záupněním židle posadil a druhou přitáhl Clayovi. „Sedni si.“

„Rád si protáhnu nohy.“

Borger přikývl a otočil se zpátky k monitorům. „Potřebuju ti něco ukázat. Něco, o čem jsem ještě s nikým nemluvil.“

Clay přihlížel, jak na obrazovce otevírá nové okno a začíná psát. Chvilí nato se na prostředním monitoru objevila mapa. Borger zvedl ruku a ťukl prstem do velkého harddisku ležícího pod tímž monitorem.

„Tohle je harddisk, který jsem měl na Bowditchi. Naštěstí jsem ho měl v batohu, když nám nařídili opustit loď.“

Clay na Borgera zamžoural. „Ten s tím videozáznamem?“

„Správně.“ Pokynul k mapě a natáhl se pro myš. Byla to mapa Jižní Ameriky s Guyanou vycentrovanou doprostřed. Borger na ni několikrát dvojité klikl a přiblížil oblast kolem Georgetownu. „Když jsme se vrátili, zajímalo mě, co se na Bowditchi doopravdy stalo. A tak jsem si stáhl video ze satelitu ARGUS před výbuchem a po něm.“

Clay se mu naklonil přes rameno, Borger přestal přibližovat a počkal, až se obraz zaostří. Chvíli nato oba spatřili USS Bowditch z výšky.

„Tady ho máme,“ zamumlal.

Obraz byl nehybný, ale bílá brázda za zádi jasně prozrazovala, že loď pluje plnou rychlostí k malému georgetownskému přístavu. Mířila přímo k čínské válečné lodi, která právě odplouvala.

Pak Borger obraz lehce oddálil, takže se zobrazená oblast zdvojnásobila. Obě lodě teď byly menší, ale několik set metrů za Bowditchem se dala rozeznat další, málo patrná brázda.

Torpédo.

Borger stiskl klávesu a obrázky se rozpochybovaly v podobě videa. Odstrčil se od stolu, aby Clay lépe viděl. Už za pár okamžiků bylo vidět, jak se záď lodi začíná pohybovat. To kapitán Krogstad vydal rozkaz k něčemu nepředstavitelnému. *Otočit loď.*

„Krucci,“ zamumlal Clay.

„Nekouká se na to lehce.“

„To máš pravdu.“

Dalších několik minut mlčky sledovali mučivě pomalé otáčení lodi, která se obrátila přídí k torpédu jen několik vteřin před nárazem.

Bowditch byla výzkumná loď, což znamenalo, že neměla prakticky žádné zbraně na obranu – rozhodně žádné, kterými by mohla čelit útoku torpéda. Jedinou možností útoku představovala helikoptéra Oceanhawk umístěná na hlavní palubě. Rotory vrtulníku začaly na záznamu nabírat rychlost, jak se ho piloti zoufale snažili zvednout do vzduchu včas. Ale torpédo bylo rychlejší. Exploze na levoboku i při pohledu z dálky vyrážela dech. Většina příďové paluby byla okamžitě zničená. Také zoufalý pokus Oceanhawku o útek rychle skončil. Clay s Borgerem v hrůze přihlíželi, jak se helikoptéra nárazem převrhla a zařízla otáčející se rotory do pokrouceného kovu paluby. Jejich úlomky se proměnily v desítky obřích šrapnelů a už za pár vteřin se Oceanhawk v oranžové ohnivé kouli zřítíl přes palubu do moře.

Také zbytek videa ukázal přesně to, co si dvojice pamatovala. Viděli, jak se všichni – včetně nich samých – choulí na zádi, kam je Krogstad evakuoval. Když už nemohl uniknout torpédu, zbývala mu jediná možnost – zachránit co nejvíc životů. Na zádi měli přeživší nejlepší šanci spustit včas záchranné čluny. Zbytek lodi kapitán obětoval, aby pojmul co nejvíc ze smrtícího nárazu.

Když byl konec, Borger zastavil video a zaklonil se. „To je teprve podruhé, co jsem to viděl.“

Clay s očima přilepenýma na monitor přikývl. „To chápu.“

Borger se k němu otočil a zhluboka se nadechl. „Chtěl jsem ti ukázat ještě něco.“

Clay povytáhl obočí a čekal.

Borger sepjal ruce před vystouplým bříškem. „Pak jsem se probíral zbytkem satelitního videa. Nevím, jestli o tom víš, ale ta exploze byla tak velká, že okamžitě uzemnili většinu komerčních letadel v celé oblasti až po Venezuelu.“

„To jsem nevěděl.“

„No jo. Všechno. Na zem. Kaput.“ Nato se Borger začal culit. Tenhle výraz už John Clay dobře znal.

„Něco jsi objevil.“

„Všechna letadla byla na zemi,“ zopakoval. „Všechna *komerční* letadla.“

Clay přimhouřil oči. „Ale...“

„Ale *vojenská* letadla ne.“

„Takže?“

„Takže...“ navázal Borger, „některá vojenská letadla na zemi nezůstala. Nebo, abych byl úplně přesný... jedno vojenské letadlo.“ Začal znovu psát v novém okně a objevila se další mapa. Ukazovala Georgetown. Borger ukázal na jednu mapu a potom na druhou. „Tohle je mezinárodní letiště v Guyaně. Podívej se na časové značky těch dvou obrazů.“

„Jsou stejné.“

„Přesně tak. Ve stejnou chvíli na dvou místech. První snímek je Bowditch po zásahu. Druhý je letiště v Georgetownu.“

Borger přiblížil letiště a zrychlil video. Oba synchronizované záznamy se rozeběhly rychleji. Asi za minutu Borger oba zastavil. „To je ono. Tady.“

Clay zaostřil na snímek. Po jedné z letištních ranvejí rolovalo letadlo.

„Co to je?“

Borger obraz ještě přiblížil a počkal, až se zaostří v novém rozlišení. Nyní byly zřetelně vidět turbovrtulové motory vyčuhující pod vysoko položenými křídly letadla. Borger obraz ještě zvětšil.

„To je Y-12,“ zamumlal Clay.

Borger přikývl. „Správně. Čínská výroba, užitek design, unese přes dvacet pasažérů.“

„Bylo tam celou dobu?“

„Ne. Přiletělo tři dny před útokem. V noci.“

Clay se zamračil. Kdy jindy. Zdálo se, že Číňani v Guyaně prováděli všechno v noci.

Borger video znovu přetočil a oba se dívali, jak se letadlo na okamžik zastavilo, potom začalo zrychlovat po ranveji a vzneslo se do vzduchu. Ještě při stoupání se naklonilo a zamířilo na západ.

Clay se za Borgerem narovnal a založil si paže na prsou.

„Chceš vědět, kam letělo?“

Západním směrem ležela jen jediná země, která byla v doletu takového letadla. A byla to další ze zemí, s nimiž měly USA napjaté vztahy. „Do Venezuely.“

„Správně.“ Borger dál klepal do klávesnice a objevil se další snímek. „A ne jen tak někam. Letělo na leteckou základnu El Libertador v Maracay, kde přistálo o třicet sedm minut později. Hned po přistání z něj vystoupila jediná osoba a nasedla do jiného stroje.“ Přiblížil mapu a ukázal další letadlo. Mnohem větší.

Tentokrát Clay letoun poznal, aniž by ho potřeboval vidět zblízka. Jeho design a obrovité rozměry byly nezaměnitelné. Byl to Xian Y-20. Jeden z největších strojů čínského letectva.

„Hádám, že je to transportní letadlo.“

„To je,“ přikývl Clay, „ale teprve ho vyvíjejí. To, co vidíš, je prototyp, který odtajnili teprve před několika lety.“

„Prototyp?“

„Ano.“

Clayovo znepokojení rostlo. Venezuelská základna El Libertador byla nechvalně proslulá pokusem o převrat z roku 1992, kdy se základny zmocnil generál Visconti a spustil odtud vzdušný útok na vládní oblast hlavního města. To ale nebylo to, co dělalo Clayovi starosti. Horší bylo, že čínská letadla nepřistála na komerčním letišti, ale na vojenské základně. To muselo znamenat, že venezuelská vláda byla do celé věci zapojená, nebo přinejmenším že o aktivitách Číňanů věděla. Samotná přítomnost Xianu Y-20 vypovídala o tom, že vláda Venezuely ví pravděpodobně víc, než by kdy byla ochotná přiznat.

„Vrátil se rovnou domů?“ zeptal se Clay.

„Ano. Doplnil palivo na Havaji a pak pokračoval až do Pekingu.“ Borger na Claye přimhouřil oči: „Ale proč by posílali nějaký prototyp až do Jižní Ameriky? To je hrozně riskantní.“

„Y-20 má nejdelší dolet ze všech jejich transportních letadel. Kdyby poslali vyzbrojené vojenské letadlo, přilákali by mnohem větší pozornost. Ale přesto potřebovali něco *bezpečného*, co by se dokázalo vrátit skoro bez zastávky.“

„Ale pro jednoho člověka? To je teda sakra drahý výlet.“

„Což znamená, že to byla buď velmi důležitá osoba,“ podíval se Clay na Borgera usazeného před sebou, „anebo ta osoba nesla něco důležitého.“

„Nebo obojí.“

Clay přikývl. „Nebo obojí.“

Společně si dál prohlíželi zastavený obraz, na němž se dala rozeznat drobná postava kráčející k většímu letadlu.

Claye vytrhlo z rozjímání vyzvánění telefonu. Podíval se na displej, přijal hovor a zapnul hlasitý odposlech. „Kde jsi, Steve?“

„Venku, u Santosu. A ty?“

„Jsme s Borgerem u něj.“

„Výborně. Doufám, že tam Willovi pomáháš uklidit.“

Clay se zazubil a Borger nasadil dotčený výraz.

„Jste tam sami?“

„Ano.“

Caesare se ze svého stinného místečka pod rozložitou dalbergií rozhlédl po oceánu. Od pláže ho dělily sotva dva bloky a Caesare se během hovoru neustále rozhlížel, jestli mu snad někdo nevěnuje příliš velkou pozornost.

V době, kdy domluvil s Langfordem, už byl Caesare v přízemí hotelu a do tří minut kompletně opustil jeho areál. Bylo jasné, že nebude trvat dlouho, než těla Blanca a Sosové někdo objeví, a Caesare neměl nejmenší zájem se tou dobou potloukat poblíž.

„Takže co mi uteklo?“

Clay vrátil zrak k Borgerovým monitorům. „Vypadá to, že Will možná na něco narazil.“

„Nezníš zrovna bujaře.“

„Příště se budu víc snažit.“

„Hm. Tipoval bych, že přijde nějaká špatná zpráva.“

„Možná. Zdá se, že někdo vyklidil pole a těsně po zasažení Bowditche odletěl z Georgetownu. Čínským turbovrtulovým

letadlem do Venezuely, odtud transportním rovnou zpátky do Pekingu.“

„Děláte si srandu.“

„Kéž by.“ Clay se předklonil a zamžoural na obrazovku. „Je to jediný člověk. A nese kufrík.“

Caesare si povzdychl. „To není dobré.“

„Nezníš zrovna bujaře.“

„Navrhuju svést to na Borgera.“

Oči Willa Borgera se rozšířily překvapením a vzápětí zúžily do škvírek. „No, původně jsme se to chystali hodit na tebe.“

I přes vzájemné špičkování všichni věděli, jak vážná je situace. Jestli se Borger nezmýlil, vypadalo to, že z čínské lodi před vyplutím někdo něco odnesl. Něco tak důležitého, že to putovalo přímou čarou do Pekingu, politického epicentra Číny. A Clay už začínal mít představu, co asi ten muž mohl nést.

„Máš ponětí, co je to za chlapa, Wille?“

„Zatím ne. Ale zjistím to.“

Caesare pod stromem přikývl a nepřítomně se zadíval na atraktivní ženu na druhé straně ulice. „No, já se bojím, že moje zprávy nejsou o moc lepší. O jedné věci jsem se v tom telefonu s Langfordem nezmínil.“

Clay si vyměnil s Borgerem zvědavý pohled. „O co přesně se jedná?“

„Dostal jsem z Blanca ještě něco, než se vydal na dlouhou cestu do věčných lovišť. Řekl mi o Oterovi a že ví o té opici. Ale ono se zdá, že ví ještě víc. Blanco mi ještě stihl říct, na co se ho Otero vyptával. Řekl *Acarai*. Jméno té hory.“

Clay si povzdechl. „A kruci.“

„Jo. Nejsem si jistý, kolik toho ví, ale jde o mnohem víc než jen o tu opici.“

„Jestli je to tak,“ vložil se Borger, „pak se na tu horu určitě vrátí.“

„Přesně tak. A jestli se tam bude potloukat dost dlouho, může klidně narazit na něco, co by určitě najít neměl.“

Clay beze slova popošel dopředu a posadil se vedle Borgera. „To znamená, že se tam musíme dostat dříve než on.“ Zamyslel se: „A taky budeme potřebovat pomoc.“

„Napadlo mě přesně to samé.“

„Co kdyby sis na zpáteční cestě udělal malou zastávku?“

Caesare se ve stínu obří dalbergie neubráníl úsměvu. „Že se ptáš? Portoriko miluju.“

Borger povytáhl obočí a promluvil dost nahlas, aby ho Caesare slyšel. „Doufám, že chápeš, že DeeAnn potřebujeme mít *na svojí straně*.“

„Hračka.“

Clay si nebyl jist, že to bude tak jednoduché. „Tak dobře. My se s Borgerem zatím podíváme, na co dokážeme přijít odtud. Kdy odlétáš?“

„Ještě nevím,“ odpověděl Caesare. Otřel si z čela kapku potu a se sluchátkem přitisknutým na uchu se otočil k jiskřícím obrysům vzdálených mrakodrapů São Paula. „Musím ještě něco zařídit. Potřebuju najít rodinu Miguela Blanca.“

Borger se zmateně zadíval do Clayova telefonu. „Chceš zjistit, kde bydlí Blancova rodina?“

„Ne,“ odpověděl věcně. „Chci vědět, kde právě teď je.“

3

Na hladině slanovodní nádrže jiskřilo jasné portorické slunce a utvářelo na mírných vlnkách dojem zářivého světelného závoje.

Na druhé straně tlustého skla stála Alison Shawová a dívala se na dvojici delfínů, Dirka a Sally, na vzdáleném konci nádrže. Byla u nich namačkaná skupinka dětí. Oba delfíni se vznášeli těsně u nich a hravě šfouchali nosy do skla v místech, kam se tiskly dětské dlaně. Děcka se rozkřičela nadšením, když se Dirk zničehonic překulil stranou a připlácl na sklo ploutev.

Alison byla šťastná. Doopravdy šťastná. Bezděky pohladila obvaz omotaný kolem zápěstí. Z děsivé cesty po Karibiku se vrátili všichni v celku, jen se škrábanci a modřinami. Nejhuř to odnesli Chris Ramirez a Lee Kenwood, ale už byli taky doma a rychle se zotavovali.

Dirk a Sally se s nimi vrátili, přestože byli volní a mohli si odplovat a připlouvat, jak se jim zachtělo. Dirk se do portorické laboratoře vracel zvlášť dychtivě, což Alison překvapilo. Byla si jistá, že to souvisí s jeho zdejšími přídělky potravy. Dirk se tu nemusel nijak namáhat s lovem ryb a Alison měla podezření, že do její laboratoře přichází trávit něco jako prázdniny.

Ze všeho nejlepší ale bylo, že se Alison zamilovala. Narazila na muže svých snů. John Clay byl ten nejúžasnější a nejdokonalejší chlap, jakého v životě potkala, i když si musela přiznat, že ti, se kterými chodila předtím, nenastavili latku příliš vysoko. Ale John byl zkrátka... přírodní úkaz. Pohledný, silný, chytrý muž, který dovedl skvěle komunikovat. Splněný sen každé ženy.

„Už je skoro čas krmení,“ ozval se za ní Chrisův hlas. „Což znamená, že se můžeme začít dohadovat o obědě.“

Alison se ohlédla a zhodnotila pohledem hrnek v jeho ruce. „Není už na kafe trochu pozdě?“

Chris se usmál. Většina podlitin na levé pŕlce obličeje už mu vybledla. „Na kafe není nikdy pozdě.“ Jeho posedlost kávou byla mezi nimi zdrojem neustálých žertůků – už odedávna, kdy spolu začínali pracovat a kolikrát nad prací probdĕli celou noc. Chris se stejně jako Alison specializoval na mořskou biologii a do jejího týmu patřil od samého začátku.

Chris dopil šálek a postavil ho na přeplněný stůl. „Kouknu se, jestli ajťáci nechtĕjí jít s námi. Půjdeš taky?“

„Ne, jdĕte napřed, kluci.“

Dívala se, jak Chris přechází místnost a stoupá po širokém schodišti do prvního patra. Když zmizel za rohem, obrátila se zpátky k nádrži. Děti už mávaly delfinům na rozloučenou a učitelé je museli doslova odlepovat od skla. Na odpoledne byla naplánovaná ještě jedna školní skupina.

Alison se zhluboka nadechla a pomalu vydechla. Byla už jen jediná věc, která ji dělila od absolutní spokojenosti. A Alison byla rozhodnutá na ni co nejdĕle nemyslet.

Podívala se na protější stěnu, kterou kompletně pokrýval jejich masivní a nyní již proslulý počítačový Mezisavčí interpretační systém, zkráceně IMIS. Jeho první verze je dovedla k fantastickému průlomů ve výzkumném centru ještě v Miami. Pak se IMIS přestěhoval do Portorika, blíž k přirozenému životnímu prostředí Dirka a Sally, a prošel radikálním vylepšením. Tak radikálním, že to vedlo k pokroku, na jaký nebyl ještě nikdo připraven. Nejenže se překladové schopnosti IMIS rozšířily z delfínů i na primáty, ale stalo se to na úrovni, která překvapila i jejich počítačové experty Leeho a Juana. A nakonec jako vyvrcholení domnělé krize IMIS úspěšně přeložil některé fragmenty jazyka způsobem, který nejen nikdo nečekal, ale ani neprogramoval.

Hleděla na tiše hučící stěnu zaplněnou masivními servery a stovkami blikajících zelených kontrollek. Systém nezadržitelně zpracovával další a další data a vyhledával nové vztahy mezi již nalezenými jazykovými vzorci.

Vtom si Alison všimla, že z dlouhé chodby spojující laboratoř s venkovním habitatem se vynořila známá tvář. DeeAnn Draperová se usmála a zvědavě rozhlédla po ztichlé místnosti.

„Polední siesta?“

Alison se zazubila. „Co myslíš?“

„Na mužích miluju jejich předvídatelnost,“ usmála se DeeAnn a sledovala, jak delfínům na vzdáleném konci nádrže mávají poslední z dětí.

Alison se zatvářila znepokojeně a ztišila hlas. „Pořád jsi si jistá?“

„Jsem,“ přikývla DeeAnn. „Ráno jsem mluvila s Penny. V nadaci už se všechno chystá.“

Alison si povzdychla. Chápala, proč DeeAnn odchází. Uplynulý měsíc byl pro ni emočně i fyzicky zničující. Vylákali ji na dalekou cestu pod záminkou, že má pomoci s hledáním přítele, a nakonec za to málem zaplatila životem. Nebýt Steva Caesareho, který ji sám a na poslední chvíli zachránil, už nikdy by před Alison takhle nestála.

Po blízkém setkání se smrtí mají lidi sklon se měnit, a DeeAnn nebyla výjimkou. Alison ji chápala. Žila a byla za to vděčná, ale dobrodružství měla jednou provždy dost. Nepřála si už nic víc než žít obyčejný život a zajistit bezpečí pro blízkou osobu. Aspoň pro ni to byla vždycky osoba, a nyní, díky systému IMIS, si tím mohla být naprosto jistá.

„Takže...“

DeeAnn odpověděla na otázku dříve, než ji Alison dopověděla. „Odjíždíme příští pátek.“

Alison semkla rty a přikývla. Natáhla se k DeeAnn a objala ji. Za poslední měsíce se jí stala milovanou mentorkou. Byla to v mnoha ohledech naprosto úžasná žena, která změnila svět nejméně stejně jako Alison se svým týmem. Jen o tom ještě nevěděl.

„Kdy to řekneš klukům?“

DeeAnn si odkašlala. „Dneska nebo zítra.“ Donutila se k dalšímu úsměvu a podívala se Alison přes rameno na blížící se Sally s Dirkem. Hladce dopluli ke sklu a prohlíželi si dvojici žen.

Ahoj D Ann.

Zamrkala, aby zahнала slzy, a s úsměvem se na ně obrátila. „Ahoj Sally. Ahoj Dirku.“

Dirk si ji pátravě prohlížel. *D Ann je smutná.*

„Trošku.“ DeeAnn si stále nemohla zvyknout na to, jak IMIS při překladech vyslovuje její jméno. Lee tvrdil, že počítače mají asi problém poradit si se dvěma „e“ za hláskou „D“. Sám tomu úplně nerozuměl, ale výsledný zvuk zněl spíš jako zakoktání. O nic nešlo, ale DeeAnn to vždycky připomnělo, že za překlady stojí pouhý stroj.

Proč ty jsi smutná.

DeeAnn se podívala na Alison. „To je na dlouhé vyprávění.“

Od monitoru na stole se ozvalo zabzučení. Na obrazovce se objevilo červené chybové hlášení: „Nelze přeložit: Vyprávění.“

„To nic,“ mávla rukou Alison a změnila téma. „Připraveni na jídlo?“

Jakmile se Alisonina slova přeložila do série kliknutí a hvízdnutí, Dirk viditelně ožil. *Ano, jídlo teď.*

Alison se podívala na Sally, která se vznášela o něco blíž než Dirk. „A co ty, Sally? Máš hlad?“

Z podvodního reproduktoru vyšel překlad, ale Sally neodpověděla. Místo toho na ně mlčky hleděla svým věčným delfíním úsměvem.

„Sally?“

Reproduktor znovu zahvízdal. Dlouho bylo ticho a pak Sally konečně promluvila.

Ty odcházíš.

Alison i DeeAnn překvapeně vykulily oči.

„To je... pravda, Sally,“ odpověděla DeeAnn. „Jak to víš?“

Proč ty odcházíš?

Zamračila se. *Jak má vysvětlit lidskou emoci delfínovi?* Důvodů byla řada. Deprese. Žal. Strach. Strach, že nějak přijde o to

nejčistší, co kdy na světě poznala. A láska, láska k nerozeznání od té mateřské.

„Je to... komplikované.“

Překladový systém znovu zabzučel. Neuměl přeložit výraz „komplikované“.

DeeAnn to zkusila ještě jednou. „To se těžko vysvětluje.“

Tentokrát odpověď prošla, ale Sally ji nijak neokomentovala. DeeAnn si nebyla jistá, jestli to znamená, že je Sally s odpovědí spokojená, nebo ne. Delfíni samozřejmě nebyli lidé, ale i po tak krátké době, jakou s nimi měla možnost komunikovat, byla překvapená, jak lidsky jejich komunikace někdy působí. Několikrát ji napadlo, jestli snad to, co považujeme za jedinečnou lidskou komunikaci, nemá ve skutečnosti s dalšími živočišnými druhy společného mnohem víc, než tušíme.

Jak se máš Alison?

„Já dobře,“ usmála se. „A jak se máš ty?“

Jak tvoje zranění?

Alison se podívala na obvaz. „Je to čím dál lepší. Děkuji.“ Co se vrátili, byli Dirk a Sally až překvapivě zvědaví na průběh jejich uzdravování, včetně Chrise a Leeho. Zvědaví nebyl úplně přesný výraz; spíše pozorní. Lidi z týmu jejich starost velice dojímal a napadalo je, jestli se snad delfíni necítí za neštěstí nějak zodpovědní. Ano, byli u toho, když se to stalo, ale v žádném případě na tom nenesli žádnou vinu. Přesto se Alison nemohla zbavit úporného pocitu, že od delfínů necítí pouze soucit, ale přímo *empatii*. Přimělo ji to, aby se jich zeptala, jestli je snad exploze nezranila. Trvali na tom, že ne, ale ona si tím tak jistá nebyla.

Kde je muž?

Alison se na Sally široce usmála. Delfíní samička se ptala na Johna. Po návratu s ní strávil na ostrově několik dní a dlouze si s Dirkem a Sally povídal. Jako odborník na technologie nepřestával žasnout nad tím, čeho s IMIS dosáhli. A stejně silný dojem na něj udělaly vesty, které sestrojili Lee a Juan. Varoval Alison, že je jen otázkou času, než svět konečně plně pochopí a docení, čeho ona a její kolegové dosáhli. Varoval ji, ať se na to dobře připraví. Vlna publicity, která je smetla na Miami po prvních průlomových výsledcích, nebude ničím v porovnáním s tím, co přijde teď.

Alison si zastrčila za ucho pramínek tmavohnědých vlasů a odpověděla Sally s holčičím zachichotáním. „John musel odjet. Musel jet domů.“

Sally vydala dobře známý zvuk, který IMIS už před nějakou dobou identifikoval jako smích. *On vrátí.*

V to Alison taky doufala. A jednou už možná zůstane.

Chris seděl s Leem Kenwoodem a Juanem Diazem nahoře v počítačové laboratoři. Byla velká a pohodlná. Podél stěny se táhly kovové stoly, nad nimi visely úhledně uspořádané police s knihami, nejrůznějšími počítačovými součástkami a hromadami magnetických pásek se zálohami. Uprostřed místnosti se rozkládal další velký stůl osvětlený stropní lampou. Ležela na něm nová vesta propojená změtí kabelů s nedalekým počítačem.

Vprostřed vesty byl umístěný velký reproduktor s mnohem menším mikrofonem a nad nimi zabudovaná digitální kamera.

Byla to náhrada za poškozenou jednotku, kterou přivezla DeeAnn z Jižní Ameriky. Systémová data zůstala neporušená, ale malé základní desce a procesoru už nebylo pomoci.

Chris se díval na Leeho a Juana a trpělivě čekal na odpověď, jestli s ním vyrazí na oběd. Oba měli momentálně jiné starosti. Upřeně hleděli do monitoru na Leeho stolu.

„Chápu to tak, že pořád hledáte šotka v systému.“

„Není to šotek,“ zamumlal Lee a zaroloval myší po obrazovce.

„Tak promiň, chtěl jsem říct ‚anomálii‘.“

„Není to ani anomálie.“

„Záhada?“

Juan se na něj podíval a protočil oči, Lee se nepohnul, jen zavrtěl hlavou.

„No tak! To byl jen vtip.“ Chris se natáhl k Leeho stolu a zvedl z něj tlustou knihu. Zběžně ji prolistoval. Tvrdila o sobě, že je biblí počítačových algoritmů. Věřil tomu. Její obsah byl pro něj absolutně nesrozumitelný. „A v čem přesně je tedy problém?“

Lee přestal pracovat a otočil se na židli čelem k němu. „Možná to není vysloveně problém. Spíš prostě... něco není v pořádku.“

„Pořád ty trable s protokolem?“

„Asi.“

To, co Chris nazval trablí s protokolem, byl ve skutečnosti dost vážný problém. Před tím nepovedeným výletem do Karibiku Lee objevil, že překlady IMIS a odpovídající videa čím dál častěji ztrácejí synchronizaci. Protokoly serverů ukazovaly, že frekvence chyb rychle roste, a Lee měl starost, že tisíce nových řádků zdrojového kódu způsobily nějakou závažnou poruchu.

Po několika bezesných nocích ale objevili, že IMIS ve skutečnosti zachycuje velmi nepatrné podněty, které překračují rámec běžně rozeznatelných akustických vzorců. Jinými slovy IMIS, stroj, se začal doslova učit „neverbální“ komunikaci.

Jenže Lee s Juanem nemohli přijít na to, jak to dělá. Dalo se říct, že vesty fungovaly skoro až *příliš* dobře.

Chris poslouchal Leeho vysvětlení, čeho se snaží dopátrat. „Takže tvrdíš, že IMIS by neměl být tak výkonný, jak je?“

„V podstatě.“ Lee došel ke stolu a zvedl novou vestu. „Když IMIS detekuje řečové vzorce Dirka a Sally, digitalizuje signál a porovnává ho s databází slov, která už zná. Když najde shodu, pošle přeložená slova zpátky do reproduktoru.“

„A naopak, když promluvíme my, že?“

„Přesně tak. S delfíny to funguje podle očekávání, protože jejich jazyk je převážně verbální. Ale u primátů je to něco jiného. Vzpomeň si, co říkala DeeAnn – že komunikace primátů zahrnuje spoustu neverbálních prvků jako gesta nebo výrazy tváře.“

„Jasně.“

„No a to mi právě nejde do hlavy,“ pokrčil rameny Lee a podíval se na Juana. „IMIS teď sbírá neverbální podněty – tím už jsme si jistí. Akorát nevíme, jak to dělá. Ale větší problém je, že IMIS neverbální signály sice zachycuje, ale nemá je jak *prostředkovat*.“

„Tak, abychom to viděli,“ doplnil Juan.

Chris přimhouřil oči. „Začínám se ztrácet.“

Lee chvíli uvažoval. „Tak si třeba představ, že IMIS zachytí od Dulce neverbální signál – pokrčení ramen. Vidí ho na videu a porovná ho se zvukovou stopou. Ale jak nám o něm řekne?“

Chris pochopil. „Jasně. IMIS pokrčení ramen uvidí, ale nemá prostředky, jak gesto předat reproduktorem vesty.“

„Bingo.“

„Hm. To je vážně divné.“

„Prostě by neměl umět překládat gesta oběma směry, ale dělá to. A my nevíme jak.“

Chris nad tím přemítal. Sám taky neznal odpověď. Měl podezření, ale nic konkrétního. Na tohle téma diskutoval s Alison v posledních letech několikrát a byl si jist, že nebyl sám. Po mnoha letech terénní práce s nejrůznějšími živočichy nakonec došli ke stejnému závěru: v komunikaci se zkrátka odehrávalo cosi hlubšího, cosi neznámého. Zvláště v těch jednodušších mozcích. Byla to tatáž věc, nad kterou si už lámalo hlavu tolik lidí: Jak mohou zvířata vědět pouze instinktivně tolik, dokonce i věci, které je nikdy nenaučili rodiče.

Komunikace byla prostředkem k vědění. Ale Chris a Alison – stejně jako další vědci, včetně veterinářů – si byli jistí, že se odehrává ještě cosi jiného na hlubší úrovni. Úrovni, kterou lidé ještě nedokázali pochopit ani změřit.

Možná že přesně to teď dokázal IMIS.

4

Tiago Otero zvedl hlavu, když uslyšel tiché zaťukání na dveře. Okamžik nato se pomaličku otevřely a jednání přerušil jeden z Oterových asistentů, jehož hlava s omluvným výrazem nakoukla do dveří.

Otero se zatvářil mrzutě a omluvil se muži, který seděl naproti němu u malého stolku. Měl tmavé oči pod porostem nepodajných bílých vlasů a vypadal starší než Otero. Na sobě měl obligátní tmavozelenou a hnědou uniformu brazilské armády. Mlčky se díval, jak Otero vstal z koženého křesla a vyšel za asistentem ven.

Zastavili za dveřmi a počkali, až se zavrou. Ve stejném okamžiku se Oterovy oči změnilly ve dva kusy ledu.

„Tak co je?“

„Velice nerad vás vyrušuji,“ zašeptal mladší muž. „Ale chtěl jste, abych vás upozornil, kdyby se objevil problém.“

Otero se na něj vyčkávavě díval.

„Poručík Russo ztratil kontakt se svými muži.“

Oterův výraz se prakticky nezměnil. Upřeně hleděl před sebe a kroutil rty způsobem, který jeho asistenta silně znervózňoval.

Oterova nepředvídatelnost byla proslulá a jeho hněv přímo legendární. Tento jeho výraz viděl asistent už mnohokrát a pokaždé upřímně doufal, že se nikdy neobrátil proti němu. Tak jako i teď.

Otero neměl přátele. Jen nepřátele a vyděšené známé. Přesně tak to měl rád. Všichni nervózní a vystrašení. Strach byl zdaleka nejlepší motivátor, jaký znal. Silně zbavoval sebejistoty a poddajné přiměl poslouchat. Těm, kdo tvrdili, že moc je o penězích, se Otero smál. Pravá moc byla jen a pouze o *strachu*. Moc založená na penězích byla pro slabochy. Moc založená na strachu byla pro vladaře.

„Proč mi to neřekl sám?“

„Po–pořád se je snaží sehnat, pane.“

Otero se na něj mlčky díval, přemýšlel. Muži, o kterých mluvil jeho asistent, byli ti, které Russo poslal do Florianópolisu. Byl to jednoduchý úkol. Snadný pro muže jejich zkušeností.

Miguel Blanco mu v São Paulu poskytl informace, které potřeboval. Mnohem víc, než co už věděl. Jenže Blanco už stihl mluvit s příliš mnoha lidmi. Musel ho umlčet.

Důležitější bylo, že Blanco zabil jednoho z Oterových partnerů. Alves byl konkurent – a nemilosrdný – ale pořád patřil do hry. Byl to kádr. Další oligarcha, který se podílel na kontrole Brazílie a většiny Jižní Ameriky. Muž se jménem, o jakém se většině lidí ani nesní, a proto i s určitými konexemi.

Otero toho člověka varoval, že Blancovi, šéfovi jeho ochranky, se nedá věřit. Neposlouchal ho. Místo toho až moc důvěřoval té mladé asistentce, se kterou spal. Obvyklá chyba starých zoufalců, kteří se nemohli vzdát posledních zbytků své

mužnosti. Byl kvůli tomu otevřený, zranitelný. A Blanco také udeřil.

Alves byl hlupák. Ale i přesto se z Blanca v okamžiku, kdy svého šéfa zabil, stal mrtvý muž. On i celá jeho rodina museli být exemplárně potrestáni, tak jako mnozí před nimi. Alves byl mazaný. A Otero nemilosrdný.

A pak tu bylo to Alvesovo tajemství. Dostal se blízko, na dotek k největšímu objevu lidstva. Vlastně až příliš blízko. Nakonec už byl tak chtivý, že ho to připravilo o objektivitu. Ne, nebyl chtivý. Ten člověk byl zoufalý. Zoufalý, aby to celé byla pravda. A jakmile zjistil, že je skutečné všechno, v co doufal, jeho zoufalství ho úplně zaslepilo. To byla chyba, kterou Otero nehodlal opakovat.

Florianópolis patřil v celé Brazílii k nejatraktivnějším místům k životu. Velký ostrov ležící přes čtyři sta mil jižně od São Paula byl jedním z brazilských hlavních měst a pyšnil se nejvyšším životním standardem v republice. Místní populace byla převážně brazilského nebo evropského původu a díky mírnějšímu subtropickému podnebí bylo město jedním z nejvyhledávanějších míst k životu. Pokud měl tedy člověk zdroje, nebo si je dovedl nějak obstarat.

Steve Caesare si prohlížel dvojici těl ležících tváří k zemi. Obě byla svázaná, ale jen jedno ještě dýchalo. Druhé bylo mrtvé. Nebyla to Caesareho chyba. Ten idiot prostě nemohl přestat. Nevzdal se tak dlouho, až už Caesare neměl na výběr.

Ustoupil a opřel se zády o zeď. Jestli ho bok předtím bolel, teď řval bolestí, potom co musel ty dva odtáhnout do vedlejší místnosti.

Šatna, kde teď leželi, je navěky ukrýt nedokáže. Jen oddálí chvíli, kdy je najdou. A bylo skoro jasné, že ten jeden přežije a nakonec to donese Oterovi. Doufal, že do té doby Blancova rodina uposlechne jeho varování a zmizí ze země. Caesare měl takový dojem, že ten chlap jménem Otero to nevezme moc dobře.

Miguel Blanco byl bastard. Vrah s minimem svědomí a ještě méně výčitkami. Caesare to věděl a rozhodně nehodlal v noci špatně spát proto, že byl mrtvý. Jenže podle jeho zkušeností byly rodiny obvykle nevinné a většinou vůbec netušily o tom, čemu se věnuje jejich otec a manžel, když zrovna není s nimi. Rodiny si nic takového nezasloužily. A ani Blancova rodina si nezasloužila skončit jako Oterova vizitka.

Naštěstí měl Caesare výhodu. Aspoň tentokrát. Vrahové dorazili k Blancově ženě a dětem v přesvědčení, že je najdou nic netušící a bezbranné. A místo toho se potkali se Stevem Caesarem. To načasování byla šťastná náhoda, ale byl si jistý, že Otero si nakonec zjistí, o koho jde. Sotva Caesare trochu popadl dech, zkroutil rty do škodolibého úsměvu a rozhodl se, že tomu chlapovi nechá malý vzkaz.

Vrátil se k těm dvěma a vytáhl mrtvému nohavici kalhot. Objevil se nůž pro přežití Fallkniven A1 připevněný k lýtku. Caesare zbraň odepnul, vytáhl z pouzdra a chvíli ji mlčky obdivoval. Pak se předklonil a vyřezal do zad mužovy pestře zbarvené košile jednoduchý tvar. Aspoň měli dost rozumu, aby se na tu akci jaksepatří oblékli.

Kdyby byl Otero dost pitomý, aby po Caesarem šel, měl by aspoň předem vědět, s kým má tu čest.

Vrátil nůž do pouzdra a spokojeně přikývl. V košili se vyjímal trojzubec – symbol Námořních, vzdušných a pozemních týmů Námořnictva USA, obecně známých pod zkratkou SEALs.

5

Kancelář DeeAnn Draperové byla malá a konzervativně zařízená. Jediné, čím se jí kdy obtěžovala vyzdobit, byla jedna zarámovaná fotografie na béžové stěně a druhá na psacím stole. Byl to věrný odraz jejího minimalistického životního stylu i omezeného času, který v kanceláři trávila. Chris si z ní dělal legraci, že její pracoviště nepříjemně připomíná reklamu v letáku zasilatelské služby s kancelářským vybavením. Ale jí se tam takhle líbilo. Cítila se u Alisonina týmu stejně doma, jako když pracovala u Gorilla Foundation. A to, čeho Alison se svým týmem dosáhla, ji nepřestávalo fascinovat.

DeeAnn seděla na své černé židli a rozhlížela se po místnosti. Právě teď si přála, aby jejímu zařizování byla věnovala víc času. Ale aspoň bude všechno jednodušší.

Z myšlenek ji vytrhlo tiché zaťukání na dveře.

„Vstupte.“

Dveře se pootevřely jen na škvírku, ve které se objevila mladá a pohledná tvář Leeho Kenwooda.

„To je dobře, že jsi ještě tady. Viděl jsem svítit světlo, tak jsem se zastavil.“

DeeAnn se zasmála. „Jo, ještě jsem tady. Naneštěstí.“

„Máš vteřinku?“

„Jasně.“

S tím Lee otevřel dveře a vešel dovnitř. Nesl nejnovější vestu, kterou právě sestrojili s Juanem. „Dobrá zpráva, nová vesta je hotová.“

DeeAnn vstala a rychle se po vestě natáhla. „Lee! Víš, že nemáš nosit nic těžkého.“

„To nic,“ pokrčil rameny. „Už je to mnohem lepší.“

DeeAnn se pochybovačně zamračila. „Žebra se tak rychle nehojí.“ Spolu se posadili na prázdnou polovinu stolu. DeeAnn přešla prsty po tmavém nylonu a dvou velkými kapsách na suchý zip kolem pasu. „Mrzí mě, že jsem vám tu minulou rozbila.“

„Nebyla to tvoje chyba. A mimoto jsme aspoň dostali příležitost pár věcí vylepšit.“

„Co?“

„Nic velkého. Jen drobnosti. Lepší výplň kolem základní desky.“ Lehkým poklepáním jí ukázal místo, o kterém mluvil. „A taky jsme odstranili část materiálu na zádech, aby vesta trochu lépe větrala.“

„To mi zní jako rajska hudba.“ DeeAnn vyvěsila vestu a obrátila ji kolem dokola. Z technologického hlediska to byla úchvatná věc, ale z čistě praktického pohledu byla muka nosit ji v horkém počasí. Už v Portoriku byla vlhkost vzduchu těžko snesitelná, ale v Brazílii ji téměř dusila. „Zdá se mi lehčí,“ poznamenala.

„Ta stará měla těžší baterie.“

I první verze vesty byla velkým krokem dopředu. Umožňovala nepředstavitelné – pobývat venku v habitatu a vysílat překlady do IMIS dálkově. Ale novější verze, do kterých Lee s Juanem zabudovali i kameru, byly přímo převratné.

„Díky, Lee. Moc si toho vážím.“

DeeAnn položila vestu a zarazila se, když Lee neodpověděl. Podívala se na něj a zjistila, že si zařízení mlčky prohlíží.

„Co se ti honí hlavou?“

Po chvíli se jí podíval do očí. „Máš čas si o něčem promluvit?“

Založila si paže na prsou. „Samozřejmě. Jde o ten problém s protokoly?“

Lee přikývl. „Dneska jsme o tom s Chrisem zase mluvili a mě něco napadlo. Něco, na co jsem se chtěl zeptat tebe.“

„Povídej.“

„O tom komunikačním problému s reproduktorem už jsme mluvili.“

„Neverbální komunikace?“

„Ano. Systém nemá možnost ji přeložit přes reproduktor. Nebo by ji neměl mít. A mě napadlo, že místo abychom se snažili odstraňovat nějaké závady, možná bychom měli hledat odpověď úplně jinde. Možná jde o něco, co nás vůbec nenapadlo.“

„Co přesně?“

„Nejdříve jsem si myslel, že protokoly zlobí, protože IMIS nepřekládá správně. Věřím, že počítače jsou omylné, a tak jsem měl za to, že je někde nějaká chyba. Jenže překlad byl správný. Trvalo mi dlouho, než jsem to pochopil.“ Zamrkal a zamyšleně pokračoval: „Přemýšlím, jestli jsem se zase nespletl.“

„O tom reproduktoru?“

„Ano. Snažil jsem se přijít na to, co se děje s neverbálními signály, když dojdou do reproduktoru. Už jsem stihl pochopit jednu věc – že jazyk je ve skutečnosti jaksi... nepostižitelný. A dneska mi to najednou došlo. Co když hledám úplně na špatném místě?“

„Nerozumím.“

„No, když budeme předpokládat, že se to celé dá pořád nějak měřit, znamenalo by to, že nám něco chybí. Ale možná máme nesprávnou představu toho, co znamená neverbální. Možná to... podceňujeme.“ Lee se nadechl: „Co když IMIS nic nechybí... co když něco chybí nám?“

DeeAnn na něj zvědavě zamžourala. „Mám dojem, že se chceš na něco zeptat.“

„Taky že chci,“ zasmál se. „Sama jsi řekla, že komunikace primátů, zvláště goril, je hodně neverbální. Což pro nás obvykle znamená nějaký druh fyzického pohybu. Ale co když to tak není? Co když neverbální projevy vysvětlují jen část té chybějící výměny? Co když se odehrává ještě víc *verbální* komunikace, kterou ale my neslyšíme?“

DeeAnn byla ohromená. Nehybně a mlčky na něj hleděla přes psací stůl. „Ty mluvíš o frekvencích.“

Lee přikývl.

„Takže chceš vědět, jestli gorily slyší frekvence, které lidi neslyší.“

„Správně.“

„Něco mi napovídá, že už sis o tom něco zjišťoval.“

„Maličko.“

DeeAnn se široce usmála. Tyhle rozhovory s Leem jí budou doopravdy chybět. „Pak asi taky víš, že o tom ještě moc nevíme. Hodně starších výzkumů tvrdí, že gorily a lidi mají společné slyšitelné frekvence. Ale když byl úspěšně zmapován gorilí genom, zjistilo se, že jsou určité rozdíly v genech spjatých se sluchem, a tedy i s komunikací.“

„Takže odpověď zní ano?“

Zavrtěla hlavou. „Ne nezbytně. Ale už se obecně přijímá, že lidi a gorily mají naprosto odlišné sluchové prostředí... takže se nedá říct ne, ale ani ano.“

„Takže nikdo neví.“

„Nikdo neví.“

„A... co si o tom myslíš ty?“

„Co si myslím?“ Zamračila se a chvíli tiše uvažovala. „Je možné, že slyší věci, které my neslyšíme? Určitě. Jako spousta dalších zvířat. A opravdu se to děje? Já nevím. Možná.“

„Mohlo by se tím hodně vysvětlit. Třeba jak dokáže IMIS tak skvěle komunikovat s Dulce jen přes reproduktor.“

DeeAnn se se stále založenýma rukama podívala na vestu. „Hm, napadá mě jen jeden způsob, jak to zjistit.“

Napsat a otestovat program zabralo Leemu skoro jedenáct hodin, takže mu na odpočinek zbyla jen trocha vzácného času. Nezáleželo na tom. Byl tak rozrušený, že nemohl spát. IMIS měl nějaké tajemství a on byl rozhodnutý ho odhalit.

Problém byl, že na zpracování komunikace mimo frekvence lidského sluchu nebyl IMIS naprogramovaný. K čemu ale naprogramovaný *byl*, byla umělá inteligence, učení. Takže jestli zpracovával další frekvence, dělal to z jiného důvodu než na základě příkazu, který měl v původním zdrojovém kódu.

Také to znamenalo, že veškeré analytické nástroje byly nastavené na dvacet hertzů až dvacet tisíc hertzů, tedy rozsah lidského sluchu. Jazyk delfínů byl podobný, až na jeden konec, kde používali echolokaci. Lee strávil noc programováním nového souboru instrukcí pro IMIS, aby do své analytiky zahrnul širší rozsah řečových frekvencí. Jestli se tam něco objevovalo, IMIS měl teď příkaz jim to ukázat.

DeeAnn se vrátila do laboratoře brzy ráno, chvílku po šesté hodině. Přinesla dva vysoké kelímky kávy a sáček donutů, kterých by se sama nedotkla, ale Lee je miloval.

Poděkoval a do jednoho se zakousl. „Myslím, že brzy budeme připravení.“

„Fajn. Dulce se každou chvílí vzbudí.“ Postavila vedle Leeho kartonový nosič s kelímky a jeden si vzala. Vtom se do místnosti vřítíl Juan takovým tempem, že DeeAnn leknutím nadskočila a kávu málem rozlila.

„Co mi uteklo?!“

„Krucí Juane!“ DeeAnn se koukla, jestli nemá na košili tmavé skvrny. „Musíš sem vtrhnout jako vichřice?“

„Promiň.“

Lee se nad svým kelímkem zašklebil. Postavil ho na stůl a vrátil se ke klávesnici. „Zatím nic moc. Ještě kompiluju. Máš to?“

„Jo.“ Juan sáhl do kapsy kalhot a vytáhl dlouhou stříbrnou trubičku.

„Co to je?“

„Píšťalka na výcvik psů.“

„Cože?“

Juan se zasmál. „Je mojí mladší sestry, ale měla by stačit.“

„Než začneme něco zkoušet na Dulce, musíme to nejdříve ověřit,“ vysvětlil Lee. Zvedl víko laptopu a otevřel další audioprogram. Vypadal jinak, ale DeeAnn poznávala známou linku táhnoucí se přes celou šířku okna. Lee počkal, až se program spustí, a pak promluvil do malého mikrofonu těsně nad klávesnicí laptopu. „Zkouška, zkouška.“

Po okně se roztančila žlutá poskakující linka zvukových vln přijímaných mikrofonem. „Fajn, tohle je můj hlas. Tady máme frekvence, modulaci a hlasitost hlasu. Tady vidíš širší frekvenční rozsah, což je tisíc až pět tisíc hertzů. Plus minus. To je rozsah, kam se hlavně soustřeďuje lidská řeč.“ Lee popojel se židlí dozadu. „Můžeme, Juane?“

„Jasně.“

Lee znovu spustil nahrávání a udělal místo Juanovi, aby se mohl naklonit blíž k mikrofonu. Juan foukl do píšťalky a ozvalo se jen tiché zasyčení. Zato zvukové vlny na grafu se divoce roztančily. Jejich vrcholky byly ostřejší a značně přesahovaly frekvenční rozsahy, na které Lee upozorňoval. V oblastech nahoře i dole mimo lidskou slyšitelnou frekvenci byly vidět žluté, oranžové a červené značky, které vypovídaly o pohybu směrem *od* úzkého rozmezí slyšitelného lidem.

„Páni. To je pořádný rozdíl.“

„A ty myslíš, že tohle IMIS registruje?“

„Možná,“ pokrčil rameny Lee. „Ale i kdybychom zjistili, že jiných frekvencí zachycuje jen zlomek, mohlo by to mít velký význam.“

„Takže co budeme dělat?“

„Musíme počkat, až se dokončí kompilace. Tohle byla jen taková jednoduchá zkouška. Až bude hotový nový kód, musíme upgradovat sledovací software IMIS. Pak to můžeme vyzkoušet.“

DeeAnn se vzrušeně usmála. Popadla novou vestu a přehodila si ji přes rameno. „Dojdu pro snídani.“

Snídaně se skládala ze čtyř liber celeru, kapusty a jablek. Dulce si jablka poslední dobou velmi oblíbila. DeeAnn měla podezření, že sladká jablka vnímá gorila spíše jako dezert. Těšila se na ně tak, že se po nich vždycky natahovala, sotva otevřela krabici s potravou. A dnes ráno to nebylo jinak.

Jakmile DeeAnn vkročila do habitatu, tříletá gorila přeběhla travnatý pahorek a objala DeeAnnina stehna.

Jablka, jablka.

DeeAnn se usmála, postavila krabici na zem a vstala. Dívala se, jak Dulce sahá vyčouhlými hnědými pažemi dovnitř a vytahuje v každé ruce jedno jablko. Pak se na DeeAnn široce usmála zubatým úsměvem.

„Dezert až nakonec.“

Dulce se zarazila, zamračila, vrátila jablka do krabice a místo nich si vzala řapík celeru.

Portorická rána byla úchvatná. Teploty se běžně pohybovaly kolem dvaceti stupňů, vzduch byl chladný a osvěžující a dokázal ještě vyvážit velkou zdejší vlhkost. Ale nejúžasnější byla ta vůně. Na tropických ostrovech panovala ráno nezaměnitelná vůně ranní rosy stoupající z vlhkosti nastrádané přes noc na bujném listnatém porostu. Vůně nesená mírným vánkem byla nezaměnitelně svěží a sladká. DeeAnn věděla, že tahle vůně jí bude chybět.

Sladkost doprovázela DeeAnnina rána ještě v další podobě – podobě Dulcina přílehavého jména. Dulce byla nejlaskavější a nejmilejší stvoření, jaké kdy DeeAnn poznala a se kterým měla tu radost pracovat. Zachránila mladičkou gorilu před příšerným osudem v Mexiku a od té doby byly ty dvě nerozlučnou dvojicí.

Já miluju maminku.

DeeAnn se zazubila a hravě jí rozcuchala srst na zátylku. „A maminka miluje Dulce.“

V tu chvíli už ani nevnímala, že vesta zaznamenává její slova a za necelou vteřinu posílá data do IMIS a zpátky, aby vyšla z velkého reproduktoru jako řádka zavřískání a tichých zamručení.

DeeAnn se dívala, jak Dulce rychle zhltna snídaní, ale když došlo na jablka, záměrně zpomalila, jako by si je chtěla vychutnat. Zdálo se, že gorily mají stejnou zálibu ve sladkostech jako lidé. DeeAnn se hrozila dne, kdy Dulce odhalí existenci čokolády.

Posadila se a po chvíli pozorování Dulce se podívala nad sebe do jedné z kamer s vysokým rozlišením, které habitat obklopovaly. Byla zvědavá, jestli Lee a Juan vyčtou z IMIS něco zajímavého.

Lee a Juan celou její interakci s Dulce bedlivě sledovali. Trvalo skoro minutu, než IMIS zobrazil údaje o frekvencích použitých při překladu. Jakmile se na Leeho monitoru konečně objevila první zpětná vazba, obrazovku vyplnila *záplava* barev.

„Páni!“

6

Alison Shawová vtrhla do počítačové laboratoře a našla všechny namačkané kolem Leeho stolu. „Fajn, jsem tady. Tak co se děje?“

Obrátila se k ní DeeAnn v khaki šortkách a stejné barevném tričku. „Lee je génius, to se děje!“

„Zase nepřeháněj.“

Lee pokynul Alison, aby šla blíž, a přitáhl jí ke stolu židli. Přešla místnost, posadila se na ni a zadívala se na obrazovku.

„To je audio?“

„Přesně tak.“

„A co to znamená?“

Lee a DeeAnn se na sebe usmáli.

„To ten problém, se kterým si lámali hlavu. Lee za mnou včera přišel s nápadem, že jim možná něco uteklo.“

„Pořád jsme tomu nemohli přijít na kloub,“ pokračoval Lee, „ať jsme se v tom kódu vrtali sebevíc. Pak mě napadlo, že je v tom možná něco složitějšího, o čem ještě nemáme ani potuchy.“

Alison na něj přimhouřila oči. „A co je tedy tohle?“

„To je to, co IMIS ve skutečnosti slyší.“